

τραπέζαν του Βασιγκτάνου ήτο δε χρησιμὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ἐπορεύθη ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος του καὶ ἀνὰ ἀνάγκην εἰς διευθύνειν τῶν κοινῶν. Παντοῦ καὶ πάντοτε ὁ Βασιγκτάνος εἰσώρει τὴν επαναστατικὴν αὐτοῦ συνάδελφον με ὄμμα προδῆλου μεροληψίας καὶ εὐμενείας. Ἦτο εὐχάριστος καὶ εὐπρόσδεκτος σύμπας. Ἀποπαθεὶς διὰ τὴν θέσιν ταύτην εἶχε πλήρη περὶ θεσῶν περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ καὶ οἰφίλοισι του ἀνέχαιρον αὐτὸς ἐπὶ τῇ προσδοκωμένῃ ἐπιτυχίᾳ. Ὁ ἀντίπαλος τοῦ κυρίου τούτου ἦτο γνωστόν ὅτι ἐχθρικός διέκειτο πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ Βασιγκτάνου, ἦτο δὲ καὶ εἰς τῶν κορυφαίων ἐν ταῖς τάξεσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐγένετο ὁμῶς τὴν τύχην νὰ ζητήσῃ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ὁ φίλος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Βασιγκτάνου ἐλάττει. Οὐδὲν εἶχε νὰ φέρῃ ὑπὲρ τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ εἰμὴ μεγάλην ἀκεραιότητα, ἐστρατηγικὰ καὶ πίστιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ πᾶν ἄλλο, προσὸν τῷ ὅποιον ἡδύνατο γὰρ καταστήσῃ αὐτὸν χρησιμὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους. Ἐκεῖνος εἰσώρει τὴν αἰτήσιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὡς ἀνεὶ ἐπίδοτος ἦτο γνωστός ὡς πολιτικὸς ἐχθρὸς τοῦ Βασιγκτάνου, εἶχε ἀντίπαλον ἕνα εὐνοούμενον τοῦ στρατηγοῦ, καὶ ὁμῶς μὲ τόσα φοβερὰ μειονεκτήματα ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ τὴν θέσιν. Ποῖον δὲ ὑπέσχετο τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ ἐχθρὸς τοῦ Βασιγκτάνου διωρίσθη εἰς τὴν θέσιν, καὶ ὁ ἄριστος πεζὸς αὐτοῦ εὐρέθη ἡπατημένος εἰς τὰς προσδοκίας του. Κοινὸς φίλος ὅστις ἔλαβεν ἑνδιαφέρον εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸν πρόεδρον περὶ τοῦ ἀδίκου διορισμοῦ. «Φίλε μου, εἶπεν ἐκεῖνος τὸν δέχομαι πλήρως ἀγάπης, εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ἄλλα μεθ' ὅλας τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ ιδιότητας δὲν εἶναι ἀνθρώπος τῆς ἐργασίας. Ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ μεθ' ὅλην τὴν πρὸς ἐμὲ πολιτικὴν αὐτοῦ ἐχθρότητα, εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας· τὰ ἰδιαίτερα αἰσθηματά μου οὐδόλως δύνανται νὰ ἐπηρεάσωσιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Δὲν εἰμὶ Γεώργιος Βασιγκτάνου, εἰμὶ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν» ὡς Γεώργιος Βασιγκτάνου θὰ ἐποίουν εἰς τὸν ἄνθρωπον τούτον πᾶσαν περιποίησιν, ἀλλ' ὡς πρόεδρος τῶν Ἠν. Πολιτειῶν οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω».

ΠΤΩΧΕΙΑ ΑΦΙΛΟΚΕΡΑΝΗΣ

Κατὰ τὸν παγερὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους 1740, ὁ εὐεργετικὸς Δουξ τοῦ Μονταγού ἐπορεύθη πρῶταν τινὰ ἐν μεταμφίσει, ὡς ἐσθνεθίζεν, ὅπως διακείνη γενναιοδωρίας εἰς τοὺς πάσχοντας. Κατήλθεν εἰς μίαν τῶν ὑπογείων ἐκείνων κατοικιῶν ἐξ ὧν εἶσι πολλαὶ ἐν Λονδίῳ καὶ πλησιάσας γράϊαν τινὰ ἠρώτησεν— «Ὡς ζῆς εἰς τὰς δυστυχεῖς ταύτας ἡμέρας, θέλεις ἐλεημοσύνην;» — «Ὁχι, ἀπήντησεν; εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, δὲν ἔχω ἀνάγκην· ἀλλ' ἂν ἔχης τι νὰ δώσης ὑπάρχει ἐν δυστυχῇ πλάσμα εἰς τὸ ἄλλο δῶματιον τὸ ὁποῖον σχεδὸν λιμῶνται».

Ὁ δουξ ἐπεσκέφθη τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο πλάσμα, ἐγορήγησε αὐτῷ βοήθειαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γράϊαν εἰπὼν: «Εἶναι ἄλλος ἀπὸ τοὺς γείτονάς σου εἰς ἀνάγκη;» — Ἐκεῖνη εἶπεν: «Ὁ γείτων μου ὅστις κατακτεῖ ἀριστέρᾳ εἶναι πτωχὸς καὶ πολὺ τίμιος». — «Βεβαίως; ἀπήντησεν ὁ δουξ, εἶσαι πολὺ γενναία καὶ ἀφιλοκερδῆς, παρακαλῶ εἰάν δὲν εἶναι προσβολὴ τοῦτο, εἰπέ μοι τὴν ἰδίαν σου κατάστασιν». — «Οὐδὲν ὀφείλω εἶπεν ἡ γράϊα, καὶ ἔχω καὶ τοιαύτῃ «σελίνα». — «Ἄλλὰ νομίζω μικρὰ τις προσθήκη θὰ ἦτο εὐπρόσδεκτος». — «Ναὶ βέβαια ἀλλὰ νομίζω ἄδικον νὰ λάβω ὅτι ἄλλοι χρειάζονται τῶσον πολὺ πλείοτερον ἐμοῦ». — Ὁ δουξ προσέφερεν αὐτῇ πέντε λίρας καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὰς δεχθῇ. Ἡ πτωχὴ γυγὴ κατεπλάγη ἐκ τοῦ δειγμάτος τούτου τῆς γενναιότητος καὶ ἐξέφρασεν ἐγκαρδίως εὐχαριστίας.

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΣΤΑΙΟΥ

Εἰς ἐκ τῶν νεανίσκων ἐκείνων οἵτινες ἐνασμενίζονται εἰς θεϊστικὰς ἰδέας, ἐταξείδευεν ἐντὸς λεωφορείου τινος ἐν Λονδίῳ, ἐκεῖ δὲ ἤρχισε νὰ ἐκφράξῃ τὰ αἰσθηματά αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ χλευάζῃ τὰς φραγὰς μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνέφερε χάριν ἀστεϊότητος τὴν ἱστορίαν τοῦ Δαυὶδ καὶ Γολιάθ, ὑποστηρίζων τὸ ἀδύνατον εἰς ἕνα νεανίαν ὡς ὁ Δαυὶδ νὰ δυνήθῃ νὰ ρίψῃ λίθον μετὰ τόσης δυνάμεως ὥστε νὰ εἰσελάσῃ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ γιγάντος. Πρὸς τοῦτο ἐζήτησε τὴν γνώμην τῶν συνοδοιπόρων του καὶ ἰδίως σοβαροῦ τινος κυρίου ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν Κουακέρων, ὅστις ἐκάθητο σιωπηλὸς εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀμάξης. «Τρώντι φίλε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, διόλου δὲν τὸ θεωρῶ ἀπίθανον, εἰάν ἡ κεφαλὴ τοῦ φιλισταίου ἦτο τόσον μαλακὴ ὅσον ἡ ἰδική σου».

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τῆς πρωίας τὸ ἄστρον ὀπτόταν
Τὰς χρυσὰς του ἀκτίνας σκορπίζει
Καὶ τὸ πᾶν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγείρει
Καὶ στὸ πᾶν ζωὴν νέαν χαρίζει

Ὡ! Θαυμάζω τὴν τόσῃν του λάμπην
Τῶν τοσοῦτῳ λαμπρῶν του ἀκτίνων
Κ' εὐλογῶ τὴν σοφίαν τοῦ Πλάστου
Προσευχὴν εἰς Αὐτὸν ἀποτεῖνω.

Ἡ σκιά τῆς Σελήνης ὀπτόταν
Τῶν ὀρέων νὰ βαίγῃ ἀρχίζει
Καὶ ἐκείνη μ' ἀπαύγασμα λάμπων
Πεδιάδας, βουνὰ χρωματίζει.

Ὡ! καὶ τότε καὶ τότε θαυμάζω
Καὶ πρὸς τ' ἄνω ὕψων τὴν ψυχὴν
Εὐλογῶ τὴν σοφὴν Ποιητὴν μας
Ἀποτείνω σ' Αὐτὸν προσευχὴν I. A. Z.